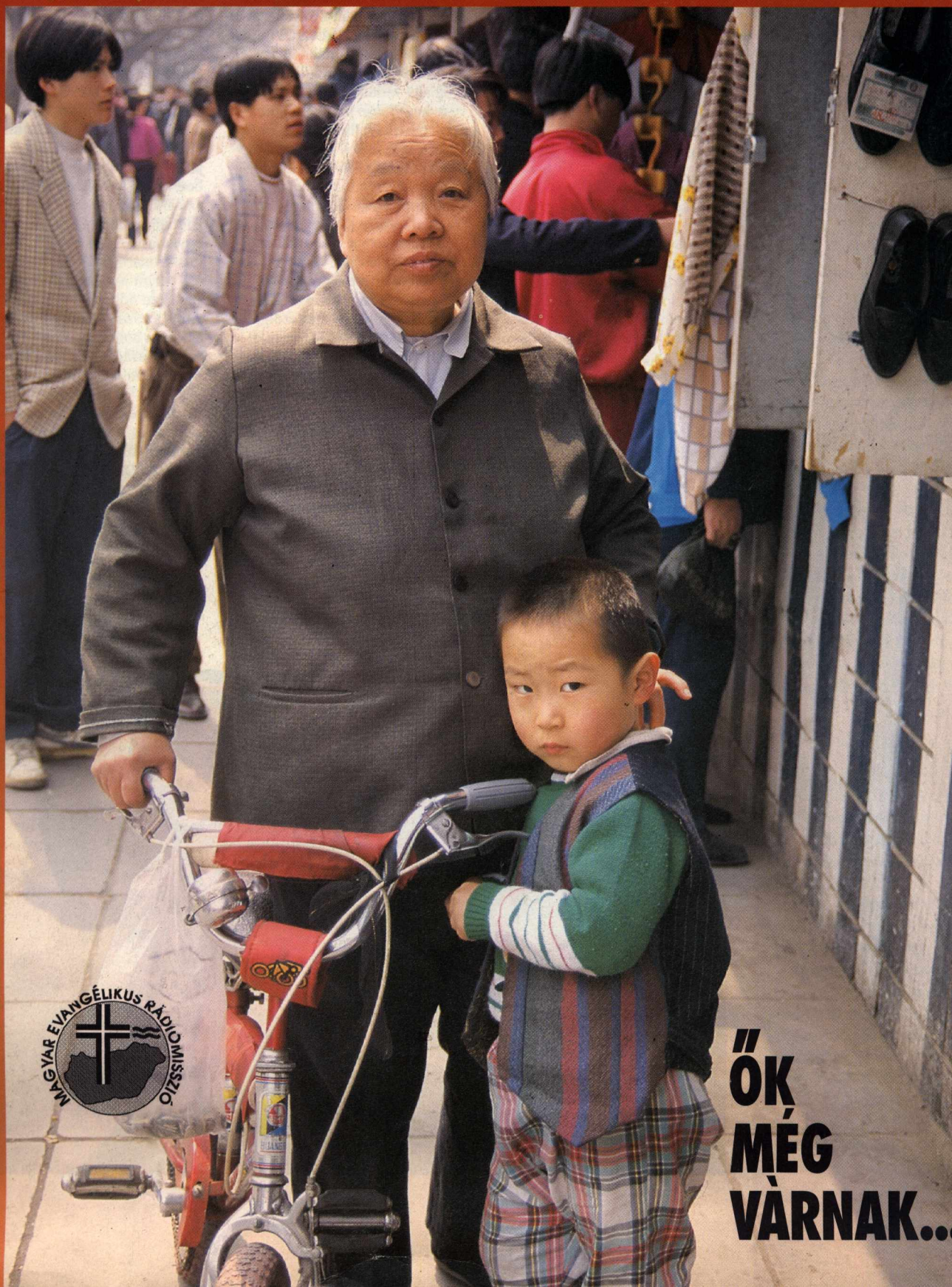

Missziói Magazin

A Norea és az Ev. Rádiómisszió közös kiadványa

1995

**"ŐK
MÉG
VÁRNAK..."**

GWAN DUNG:
1990-ben ismerkedtem meg a programjaikkal. Egy tanyán laktam és nagyon szegény voltam. Valahogy mégis összespóroltam egy rövidhullámú rádióra, hogy enyhítse magányomat. A hallgatott rádióprogramokon keresztül meghallottam Isten hangját. Ezután az élet sokkal könnyebbé vált. A Te hangod pont az én szívemhez szólt. Bár méltatlan vagyok, most már elfogadtam Jézust, mint Megváltómat. Ez egy nagy csoda."

NANJING:
Hála Istennek az Ő kegyelméért. Azért ismerem önöket, mert hallgatom a TWR adásait. Sokat kaptam már a hallottakon keresztül, ami képessé tett, hogy meg tudjam különböztetni az igazságot a hazugságtól, és igazán növekedtem a lelki életben. Amióta keresztyén lettem, azóta is sokszor bűnbe esem, de hála Istennek, Ő mindig segít. Házi bibliára is van nálunk, amire sokan összegyűlnek, és én segítek a prédikátornak."

KIANGSI:
Már egy éve hallgatom a programjaikat. Az adásaik megérintenek. Majdnem minden este hallgatom őket. Bűnös ember voltam, aki nem ismerte Jézust. Azt gondoltam, hogy elég jók vagyunk ahhoz, hogy mindent tisztán lássunk, de most eljutottam a keresztség és befogadtam az evangéliumot. Elmondom önöknek ezt az igazságot, hogy kereső emberként az önök rádióadásai segítettek befogadni az evangéliumot, erői adtak, buzdítottak. Talán ez az Isten ereje... Én csak hálás lehetek érte Istennek."

Istent keresik

Olyan időszakban nőttek fel Kínában, amikor a keresztyénség és minden más vallás tiltva volt. Az 1960-as és 70-es években / a kulturális forradalom ideje / az ország hatalmas vezetőjének, Mao elnöknek az volt a kívánsága, hogy irtsanak ki és semmisítsenek meg mindent, aminek valami köze volt a hithez.

A bibliákat és más irodalmi műveket elégették, a templomokat vagy lerombolták, vagy más célra használták fel, a hagyományokat szétszakították, megszüntették. Még aki a kínai fiatal generációból tudott is valamit minderről, az sem szólhatott semmit a vallásról. Mindent gyökerestül akartak kitépni.

De a hatalom birtokosai nem tudták betölteni azt az ürességet, ami a népet jellemezte. Sokak számára ez az időszak a legerősebb üldöztetést jelentette. Kerestek valamit, ami kitölthetné az ürességet, de nem tudták, hol fogják megtalálni.

Lin asszonnyal egy szép tavaszi estén találkozunk Pekingben. Enyhe meleg az idő Kína fővárosában, melynek kb.

13 millió a lakossága. A 34 éves Lin asszony jó félórát biciklizett öt éves kislányával, Su-Mei-vel a hátsó ülésen, amíg ideért. A hotel előtt találkoztunk vele. "A férjemnek valamit el kell intéznie otthon" - mondja. Az igazi ok az volt, hogy férje úgy vélte: csak asszonyokkal találkozna... Lin asszony már napok óta örül, hogy újra találkozhat Anna Saether misszionáriussal, akit néhány évvel ezelőtt ismert meg. A viszontlátás óriási öröm volt!

Hamarosan a város sok éttermének egyike előtt vagyunk. Ez egy különleges étterem, mert csak egyféle fogás van az étlapon: pekingi kacsa. Ezt szolgálják föl minden este 1864 óta! Körülöttünk teljesen foglalt a kétemeletes étterem minden asztala. A konyhafőnök elmondta nekünk, hogy azon az estén 1600 kacsát szolgáltat fel.

"Ettél már?"

Együtt étkezni - Kínában a barátság jele. Olyan országban vagyunk, ahol mindenki így köszönti a másikat: "ettél már?" Nálunk gyakran csak ezt mondjuk: "Hej!" vagy "Jó napot, hogy

érezd magad? Hogy vagy?" Ők azt mondják: "Ettél már?" - és a másik így válaszol: "Igen, köszönöm, ettem már."

Lin asszony egy nagy állami áruház osztályvezetője, amely műholdas készülékekkel foglalkozik. Azon kiváltságosak közé tartozik, akik néha utazhatnak. Néhány évvel ezelőtt üzleti úton járt Norvégiában és véletlenül betévedt egy bolhapihacra, amit az oslói Fjellheug Bibliaiskolában tartottak. Ott az egyik árus Anna Saether, taiwani misszionáriusnő volt. "Amikor egy kínait látok, a szívem hevesen kezd dobogni" - mondta Anna széles mosollyal. "Ott és akkor, a bolhapihacra elkezdődött egy barátság, ami - azt gondoljuk - örökkévaló lesz."

Az évek során Lin és a misszionárius Anna leveleket váltott. Februárban Anna megírta, hogy valószínűleg hűsvétkor Pekingbe jön, és megkérdezte, hogy találkozhatnának-e. Lin asszony azonnal válaszolt: "Szívesen találkozom veled és az északi barátaitokkal." És most eljött a várva-várt este.

Szívesen tudnék többet

Ülünk és élvezzük az izletes ételt. A pekingi kacsa még a pekingiek számára is élmény. Lin asszony csendben beszélget, hogyan egy előkelő kínai hölgyhöz illik. Az étkezés alatt megnyitja még a szívét is. "Egyik fontos ok, ami miatt szerettem volna találkozni veletek, hogy szeretnék többet tudni a keresztyénségről és arról, hol található a templomot. A férjem is érdeklődik: mi a keresztyénség? És a nővérem is ezt kérdezi."

Szürcsöljük a teát és kóstolgatjuk a süteményt fűszeres mártásban. Anna szeme felcsillan. Így a bolhapiacson néhány évvel ezelőtt elvetett mag most csírázni kezdett. Egy csinos és művelt hölgy Istent keresi, valakit, aki betölthetné az ürességet, amit sok éve érez.

Hat nyitott templom - 13 milliónak

Egyáltalán nem olyan könnyű templomot találni Peking nagyvárosában. Csak 6 templom áll nyitva a 13 millió lakos számára. Segít egy útikönyv, hogy megtaláljuk a címet, de kit kérdezz az ember ebben az esetben? Kockázatos lenne egy kollégát megkérdezni. Még a taxisofőr sem tud semmit az egésztől.

Két nappal később Linn férje is eljön, hogy találkozzon velünk. Magas oktatói állása van az egyik egyetemen. Ő is volt már külföldön, és az egyik tanulmányút alkalmával privátszállást kért. Az volt a kérése, hogy egy keresztyén családnál lakhasson.

Linn úr és felesége hallgatják

a keresztyén rádióprogramokat. Sokak számára Kínában a rádióprogram jelenti az első kapcsolópontot a keresztyénséggel. Azt monják, hogy a kínai új keresztyének mintegy a fele először a rádió keresztyén hallgatója az evangéliumot. A keresztyének számára a programok olyanok, mint egy bibliaiskola, ahol sok hitkérdésre választ kaphatnak.

Küldünk karácsonyi lapot, de nem tudjuk: miért?

Egy olyan országban, ahol az emberek lelki vákuumban nőttek fel, minden, ami a keresztyén hittel kapcsolatos, új és csodálatos. "Tudjuk, hogy van valami, amit karácsonynak hívunk" - mondja Linn úr, amikor egy olyan pontot keresünk, ahonnan kiindulhatnánk. "Karácsonyi lapot küldünk minden évben a külföldi ismerőseinknek, de nem sokkal többet tudunk annál, minthogy szép szókat küldeni.

A család most hallhat arról, hogy miért ünnepeljük a karácsonyt és a húsvétot. Nagypéntek volt, amikor találkoztunk. Hallhatták, hogy csak egy életünk van itt a földön és ez most van. Ebben az életben kell utat találnunk Istenhez és az Ő szabaddításához. A régi kínai hagyomány és a modern regények tele vannak a lélekzarárdással. Úgy hiszik, hogy ezután a földi élet után új és másfajta életet kapunk. A következő élet sokkal jobb lesz, mint amit most élünk - gondolják és hiszik.

Mit jelent Istenhez imádkozni?" - kérdezi Linn úr. Ugyanakkor kiabál az ötéves Su-Mei az apjának és kéri, hogy segítsen neki valamiben. Ez kitűnő alkalmat kínál Annának, hogy tisztázza: mi az imádság. "A mennyi Atyát pontosan úgy kérheted, mint ahogy Su-Mei kéri a te segítségedet. Ahogy ő mindent elmondott neked, úgy mondhat szel te is mindent Istennek. Ő meg hallgat téged."

A család kap egy Bibliát és egy templom címét a városközpontban. Mi ott voltunk úrvacsorai istentiszteleten előző nap, nagycsütörtökön, és beszéltünk egy bibliórás asszonnyal, aki megígérte, hogy odafigyel majd a

balról Hans Kristoffer Goa, Helle Kjeldsen a dán rádiómissziótól és Inga-Lill Rajala a finn Sanansaattajától. A kép a Mennyei béke terén készült Pekingben, Kínában. Fotó: Joseph Hsiang

Ők még várnak...

Ez a címe ennek a különleges NOREA kiadványnak. Tavalý ősszel egy északi rádiómissziós újsággal jelentkeztünk Finnországban, Svédországban, Dániában és Norvégiában. Ezúttal Magyarország is velünk tart, így összesen kb. 65.000 példányban jelenik meg ez az újság.

Egy riportercsapat meglátogatta Hong Kongot, Makaót, Kínát és Taiwan, és ők állították össze ennek a kínai rádiómisszióról szóló különszámnak a nagyobbik felét. (a 4-5. és a 8-9. oldalak Magyarországon készültek) Hans Kristoffer Goa, Inga-Lill Rajala és Helle Kjeldsen diakepeket és riportokat is készítettek.

A három említett személyen kívül velük volt még egy taiwani misszionárius, Anna Soether (NLM, Norvégia) és a Voice of Salvation (Megváltás Hangja) taiwani rádió vezetője, Joseph Hsiang is. Az ő gyökerei Kínában nyúlnak vissza, ahol a szülei azon sok ezer kínai közt voltak, akik Kínából Taiwanba menekültek, amikor Mao elnök és kommunistái kerültek hatalomra Kínában.

"Megújult hívást kaptunk, hogy dolgozzunk a rádiómisszióban." - mondják ők hárman északról, és remélik, hogy ezzel a kiadvánnyal is felébresztjük az érdeklődést és szeretetet eziránt a fontos munka iránt, ami az evangélium hirdetését jelenti a rádió keresztyén 1,2 milliárd kínai számára.

Linn házaspár, ha eljönnek. Linnék megígérnek, hogy elmennek a templomba húsvét első napján, hogy első alkalommal hallgassák a gyülekezettel együtt Isten igéjét...

Kicsiny láncszem egy óriási láncban

Együtt imádkozunk különböző nyelveken. De Isten mindegyiket meghallja. Kérjük Istent, hogy továbbra is vegye kézbe a Linn családot és vezesse őket

tiszta és igaz hitre. Ehhez szükség van emberekre, akik szóbaállnak idegenekkel, akik bolhapiacra jönnek. És családokra, akik hajlandók elszállásolni a külföldieket. Szükség van rádióprogramokra és szükség van sokakra, akik ezt a munkát anyagilag is támogatják. Szükség van bibliákra és templomokra. Mindegyikünk lehet egy kicsiny láncszem a hosszú sorban, amely segíthet embereket, hogy Jézusban való hitre jussanak.

A Linn-család Pekingben. Az arcok a képen biztonsági okokból nem ismerhetők fel

PER-OLOF MALK:

ÖRÖMÜZENET

A misszionárius az öröm hírvivője. A misszionárius azt hirdeti, hogy vége a háborúnak, harcnak, és jön a béke.

A történelem során sok háború volt. Katonák hatalmas seregei támadtak egymásra a hegyekben, síkságokon és városokban. Azért küldték őket ki a harmezőre, hogy gyilkoljanak és az ellenséget elfogják.

Akik háborús időkben éltek, azoknak nem volt nyugalomuk. Akiknek valakijük a háborúban volt, családtag vagy barát, állandóan aggódtak, hogy nem sebesült-e meg szerettük, vagy nem kapnak-e értesítést a haláláról. A nép, a maga egészében azért aggódott, hogy katonái ne szenvedjenek vereséget. A legyőztetés számukra azt jelentette, hogy ellenséges csapatok jönnek országukba, hogy

kifosszák az embereket vagy fogságba ejtsék őket. A vesztes fél nehéz, nyomorúságos időköt élt át sok vérrel, bánattal és szenvedéssel.

A Földközi-tenger melletti országokban elküldtek egy hírvivőt az otthoniakhoz, miután a harc végetért. A hírvivő futott egész úton, ahogyan csak bír.

A leghíresebb hírvivője a világtörténelemnek Feidippidész volt Athénból. Amikor az athéniak, Krisztus előtt 490-ben, a görögországbeli Maraton síkságon legyőzték a perzsa seregeket, akik tízszer annyian voltak, mint ők, akkor elküldték Feidippidészt Athénbe, hogy elvigye a győzelem híret. 40 kilométert futott, és lélekcsakadva ért oda. Azonnal kihirdette a győzelem jó híret, azután összeesett a kimerültségtől és meghalt.

Per-Olof Malk (sz. 1941) a «Sanansaattajat» (Hírvivő) vezetője Finnországban a szervezet 1974-es megalakulása óta. A rádiómissziós munka mellett a Sanansaattajatnak több országban is vannak misszionáriusai. Malk tagja a svédországi Norea Rádió vezető testületének is.

Ézsaiás egy másfajta békekövetre gondolt, amikor így ír: «Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet...» Ézsaiás 52, 7

A mi feladatunk a misszió-

ban ugyanilyen. Jézus Krisztus minden emberért harcolva ment a Golgotára. Ha nem győzött volna, akkor egyikünknek sem lenne reménysége az örök élet felől. Ha Ő vesztett volna, akkor az egész emberiség a kárhozat felé menetelne.

Feltámadása után visszament barátaihoz és megparancsolta nekik, hogy vigyék szerzetét a golgotai győzelemről szóló hírt. «Menjetek el és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!» Márk 16, 15

Így tett Ő minket a nagy örömuzenet hírvivőivé. Mint a mostani idők hírvivői, mi nem csak futunk, mint Feidippidész, hanem ez a jó hír a rádióon keresztül is hirdettetik minden népnek. A rádiókészülékeknek ülnek emberek, akik ujjonganak Jézus győzelmének híre előtt, és örülnek azok, akik korábban féltek és ürességben éltek.

Szedjétek a lábatokat, mint akik jó hírt visznek ma is!

GÁNC S PÉTER:

Miért éppen Kína?!

Talán többen vették kezükbe némi ellenérzéssel Kína-missziós magazinunkat: miért éppen Kína? Túl nagy feladat ez a maroknyi hazai evangélikusságnak. Nem inkább máshol kellene elkezdenuk az éledő külmisziói munkát? Természetesen nyitottak vagyunk más országok felé is, de a Kína-misszió prioritása mellett három döntő érv is szól. Egyrészt ennek a magyar missziói munkának több, mint 90 éves történelme van már: Kunst Irén és Kunos Jenő nyomdokain járhatunk. A második érv, hogy ebben a Kína-misszióban olyan testvérek keresnek és fogadnak el minket munkatársként, akik évtizedek óta segítenek ébren tartani a hazai missziói felelősséget a rádiómisszió segítségével. S végül az sem elhanyagolható, hogy a kínaiak között végzett missziói szolgálatért még el sem kell utazni feltétlenül Kínáig, hiszen egyre nagyobb számban élnek hazánkban is kínaiak. A közöttük már folyó munkáról is olvashatunk majd a következőkben.

Első Kína-misszionáriusunk: Kunst Irén

Kunst Irén 1904-ben indulhat el Kínába. Első kínai szolgálata 1913-ig tart. Csangszában már 100

tagú evangélikus gyülekezetet talál. Itt és Singtiangban kezdte a munkát. A kínai nyelv elsajátítása során 60 ezer jegyet kell megtanulnia. Négy évet szolgál a vakok iskolájában, két vak gyermek eltartását magyar evangélikusok vállalták. Két kínai evangélistát is kiképez.

1913-ban hazajön, és ébresztő körutakat tesz Magyar- és Németországban. Hangoztatja: «nekünk magyaroknak, többet kell tennünk a pogányokért!»

Második kínai szolgálata 1921-31-ig tart. A nagy kínai éhínség során élelmiszer-elosztással bízták meg. Többször találkozik rablókkal a polgárháború során, de megmenekül. Egy sereg

új missziói állomást szervez. Döntő esemény, hogy Jong, taoista pap 1921-ben megtér, akinek eltartását magyarok vállalták.

Kunst Irén 62 éves, amikor utolsó hazai látogatásán nagy buzgalommal járja a gyülekezeteket: 31 nap alatt 31 helyen fordul meg! Szarvason 5 ezren gyűlnek össze meghallgatására. Csepelen a zsúfolt templomban este fél 11-ig hallgatják, többek között a vasgyári munkások is. Kispesten, a polgári iskola tornatermében a bordásfalon lógó gyermekek fél kézzel kapaszkodva hallgatják közel egy órás előadását...

Utolsó kínai szolgálata rövid ideig tart. Szüeningbe érkezik, a híd alatt egy ismerős nőt lát meg,

aki teljesen elhagyatva fekszik ott tífuszban. Családja annyira félt a betegségtől, hogy kirakták és magára hagyták. Kunst Irén éltelt és orvosságot vitt neki, és a figyelmeztetés ellenére ápolni kezdte. Nem sokára súlyos beteg lesz, elkapta a tífuszt. 1934. november 9-én csendesen elaludt kínai szerettei között. Temetéséről így végrendelkezik: «egyszerű feketekínai koporsót kérek, kb. 10 dollár értékben. Ne legyen semmi kínai zene vagy mozsárlövés. A temetési beszéd alapjául 1Jn 4, 10-et, a sírkő feliratául pedig Jn 15, 16-ot kérem. Nem ember, hanem az Úr kegyelme magasztaltassék!»

A következő, aki engedett Jézus küldő parancsának: KUNOS JENŐ

Ő maga írja 1936-ban: «Szívem fájt, amikor olvastam, hogy a misszió mezején hiány van, különösen férfimunkásokban.» A finn misszió segítségével kap felkészítést a kínai szolgálatra. Ünnepléses misszionáriussá avatása és kiküldése 1939. február 2-án, Budapesten történik. Hamarosan útnak indul, melyről így ír: «február 15-én léptem át a magyar határt. Nem először tettem ezt. Most azonban egészen más érzésekkel adtam át az útle-

Hogyan tovább 1995-ben?

Vége megérkeztünk a mába. Tehetünk-e valamit a ma folyó kínai misszióért? Sokszor már-már szinte beteges kisebbségünk komplexussal küszködünk mi magyarok, keresztyének, evangélikusok. Jó lenne észrevennünk, hogy a mainál csöppet sem kedvezőbb külső körülmények között, sőt, világháborúk, harmincas évek gazdasági válsága ellenére: folyt a kínai missziós munka szerény, de értékes magyar közreműködéssel! Északi testvéreink éppen erre a szerény, de valós együttműködési lehetősége próbálnak minket rávezetni ezzel a közösen szerkesztett missziói magazinnal. S ebbe az irányba mozgósított minket Gabriel Edland, norvég Kína-misszionárius tavaszi előadói körútjával, melynek során 9 helyen tartott előadást a mai Kína-misszió helyzetéről. A vele készült interjú néhány bátorító sorát érdemes ezen a helyen is felidézni:

A rádiómisszióban nem tudunk önmagunkban szolgálni. Együtt kell dolgoznunk! Éppen ezért a rádiómisszió szolgálata nemzetközi munka, melyben a magyar evangélikus egyház is részt vállalhat. Nem számít, hogy ez milyen szerény mértékű részvétel. Akkor is nagyon fontos, és örömmel hirdetem, hogy ebben minden magyar keresztyén részt vállalhat: **partnerek lehetünk napjaink világmissziói szolgálatában!** Emlékezzünk a bibliai kisfiúra, akinek csak öt kenyere és két hala volt! Milyen semmi-

ségnek tűnt ez az ötezer embernek! A tanítványok nem is akarták igénybe venni ezt a jelentéktelennek tűnő segítséget. De Jézus áldásával mégis mindenki számára elegendő lett a kevés. Ne feledjük a lényegét: amink van, bármily kevésnek tűnik is, merjük bátran és hittel Jézus kezébe tenni. Ő meg tudja áldani, és ez a legfontosabb!»

Ezen felbátorodva mertük felajánlani a norvég testvérünk szolgálatait nyomán összegyűlt mintegy 30 ezer forintos adományt a Kínába irányuló rádió-

velemet, hiszen most 'kivándorlónak' számítok, mivel tengerentúli országba megyek. Bárcsak minél kevesebb 'kivándorlója' lenne Isten országának és minél több 'bevándorlója' Kínában is!»

Március 27-én érkezik meg a pekingi nyelviskolába, melyet sikeresen elvégez. December 31-én így ír: «Nem tudom megtenni, hogy ne hálaadással kezdjem a levelemet. Nincsen ugyan egy éve még annak, hogy Kínában vagyok, de mire ez a levél hazaérkezik, s mire sokak által olvasható lesz, arra bizony egy éve lesz annak, hogy kibocsátást nyertem, mint önálló magyar misszionárius. S ami akkor csak álmoként lebegett előttünk, az az eltelt esztendő alatt megvalósult: anyagi támogatás terén is lehetővé tette Isten a lehetetlent. Nincs senki, aki el tudná képzelni, hogy mit éreztem akkor, amikor a legelső pénzküldemény megjött egyene-

sen Magyarországról... Hiszem és meg vagyok győződve arról, hogy Isten mindenkor betölti minden szükségünket, ha az Ő dolgaiban foglalatoskodunk. Áldjad én lelkelem az Urat, és meg ne feledkezzél semmi jótéteményéről!»

1941. februárjától a Jangcse folyó melletti Wuchangban, teljesen kínai környezetben végez önálló missziói munkát az amerikaiak által rendelkezésére bocsátott missziói székhezban. A nehéz háborús évekre ő maga így emlékezik vissza: «Kedves imám volt, amit sokszor imádkoztam is: 'Szegénységet vagy gazdagságot ne adj nekem, táplálj engem hozzá illő eledellel...' (Péld. 30, 8-9)»

A világháborút követő politikai változások miatt Kunos Jenőnek el kellett hagynia Kínát. Az Egyesült Államokban szolgált tovább 1994 nyarán bekövetkezett haláláig.

Gabriel Edland, a Norea munkatársa

(Foto: Henning Gilje)

misszió támogatására. Ez az összeg talán csak néhány perc sugárzási idő költségeit fedezi, de mégis már konkrét segítség. A Külmisziói Egyesület piliscsai konferencián tartott közgyűlése is felvállalta ennek a szolgáltatnak a további támogatását. Több testvér név szerint is felajánlást tett évi támogatás befizetésére. Ennek összege tetszőleges, aki csak néhány másodperc adásidőt tud fedezni, az is munkatársává vált az egész világot átölelő missziói szolgáltatnak. A legtöbb újsághoz mellékelünk csekkbefizetési lapot is, melyen kérjük megjelölni, ha a kínai rádiómissziót kívánja támogatni adományával, amit előre is hálásan köszönünk!

«Kína-misszió» itthon

Erre mozgósíthatnak minket Pauline Stableford angol misszionáriusnő szavai, aki a Budapesten élő kínaiak között szolgál. A Külmisziói Egyesület óbudai külmisziói napján elhangzott előadásából idézzük:

«Ma legalább 20 ezer kínai van Magyarországon, de lehet, hogy sokkal több. A legtöbben Budapesten élnek. Sok kínai, aki a piacon önöket kiszolgálja, üzletet vagy éttermet vezet, tanult ember, talán tanár, mérnök vagy orvos. Otthon kis alkalmazotti fizetésük volt és egyhangú életük. Gyakran túl sokan végeztek túl kevés munkát...Néhányan politikai okok miatt hagyták el a hazájukat. Itt új kihívást jelent számukra az üzleti élet, az új,

nagyfokú szabadság és a pénz. Az élet bizonytalan mind a tartózkodási engedély, mind a kereskedelmi kockázat miatt. A kínai munkamorál nagyon magas. Készek akár napi 12 órát is dolgozni a hét 7 napján, különösen, ha ez egyre több pénzzel jár. De a pénz nem boldogít, és nem csoda, ha néha így panaszkodnak: 'Fáradt vagyok!' És én tudom, hogy ez nem egyszerűen az alvás hiányát jelenti. Belül fáradtak, ahogy mondani szokták...

A Biblia szerint 'mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de a lelkében kárt vall?' Pesten a kínaiak azon fáradoznak, hogy megnyerjék a világot, de a lelkük többnyire nem érdekli őket. Mekkora a mi felelősségünk, akik ismerjük Azt, Aki őket is szereti. Aki értük éppúgy meghalt, mint értünk, hogy gondunk legyen arra, hogy kínai barátaink ne valljanak kárt lelkükben, miközben a piacon ücsörögnek körülöttünk. Nézegetjük az olcsó cipőket, ingeket, szabadidő-ruhákat. De vajon nézünk-e rájuk, és látjuk-e bennük azokat az embereket, akiket Isten küldött a mi ajtónk elé, hogy megosszuk velük az Ő szeretetét?!

Akiben mindezek után felébredt a missziói felelősség, a «hídepítő szeretet», az keresse a kapcsolatot az Evangélikus Külmisziói Egyesülettel, melynek címe: 1085 Budapest, Üllői út 24. Tel/fax: 113-0886/29-es mellék

Robert Morrison misszionárius makaói sírjánál állni azt jelenti, hogy a kínai keresztyénség bölcsőjének helyszínén vagyunk. Csak 25 éves volt, amikor lábát kínai földre tette. A «Trident» nevű hajó fedélzetén érkezett, amely a Perle folyón hajózott fel Kantonnál. 1807. szeptember 12-ét írták.

Úgy gondolta, hogy Isten arra hívta el őt, hogy a kínaiaknak hirdesse az evangéliumot. És Isten tűzte ki elé azt a célt is, hogy lefordítsa a Bibliát kínai nyelvre. Ez valami olyasmi volt, amit azelőtt sohasem csinált. Három felől is ellenállásba ütközött: a kínai többség, az angol

Amikor a jegyet Morrison kifizette, a hajós hozzáfordult az íróasztalától, és rosszmájúan, gúnyosan így szólt: «És ön, Morrison úr, valóban azt gondolja, hogy befolyással lehet a nagy kínai birodalom bálványimádására? Nem, uram - válaszolta Morrison, és szokásosan komoly maradt - én Isten akaratát teljesítem.»

Bibliafordítás kínai nyelvre

Robert Morrison volt az első protestáns misszionárius Kínában, akit a londoni missziói társaság küldött ki. Nem kapott tartózkodási engedélyt, hogy misszionáriusként dolgozzon, ezért fordítói munkát vállalt egy angol-keletindiai kereskedelmi vállalatnál Kantonban. Annak idején monopolhelyzetben voltak Kína kereskedelmében.

Morrison született nyelvtelenség volt.

1823-ra, 16 évi szorgalmas munkával kidolgozott egy kínai szótárt összesen 6 kötetben, 4595 oldalon. Egyidejűleg elkészítette a Biblia kínai fordítását is. Ezzel a hatalmas munkával készítette az utat az utánajövőknek.

Robert Morrison élete fájdalomok közt végzett szolgálat volt. Első feleségét és két gyermekét temette el Makaóban, és maga is már 52 éves korában

meghalt.

Testileg legyengült, csak kötelességtudata és vasakarata tartotta életben. Nem élhette meg, hogy munkájának igazi gyümölcsét láthassa. A 27 év folyamán, amit kínaiak között dolgozott, összesen 10 kínait keresztelt meg.

Ma senki se vonhatja kétségbe, hogy Morrison Isten országát plántálta Kínában. A mi feladatunk, hogy folytassuk azt, amit ő elkezdett.

Misszió RÁDIÓ

Kína 1,2 milliárd emberével manna kihívás a keresztyén misszió számára szigorúan el volt zárva a missziói munka elől. A misszionáriusok keresztyént fogságba vetettek és halált. Mindezek ellenére a keresztyén és a jövőben is növekedni fog. Ez a keresztyén Kína-szakértők szerint az evangéliumot hirdették a rádiónyúló rádiómisszió egyike a legnagyobb, amit a világ valaha is látott. Ma egyenlő a rádiómisszióval.

Robert Morrison sírja Makaóban
(fotó: Hans Kristoffer Goa)

kereskedőtársaság és a katolikusok felől.

Az angol hajózási vállalkozó nem akarta őt utasként a hajójára felvenni, így aztán az Atlanti – majd a Csendes – óceánon hajózott. Ez az út 6 hónapot vett igénybe.

Az amerikai hajós, aki helyet adott neki az egyik, Kínába induló hajóján, egyáltalában nem mutatott érdeklődést a misszió iránt, és Morrisont ábrándozónak, rajongónak tartotta.

Az első norvég misszionáriusok 1885-ben érkeztek Kínába.

Anna Jakobsent és Sofie Reutert az angliai Hudson Taylor Misszió küldte ki. Az Északi Evangélikus Missziói Társaságot 1891 pünkösdjén alapították, és ugyanazon év őszén küldték ki az első Kína-misszionáriusait. Amikor Mao elnök és a kommunisták elűzték minden misszionáriust az országból 1948-49-ben, sokan azt hitték, hogy a keresztyénség ki fog halni. De az ellenkezője történt. Manapság nagy ébredésről beszélnek. Egyes adatok szerint Kínában naponta 30.000 új keresztyén «születik». Úgy vélik, hogy a kínai új keresztyének 50 %-a elsőízben a rádió keresztyén hallotta az evangéliumot, de egy rádiós vezető szerint ez a szám 80 % is lehet. A Norvég Lutheránus Missziói Szövetség (NLM) 1994-es évkönyvében található adat szerint a kínai keresztyének 92 %-a hallgatja a keresztyén rádióprogramokat. Nincs lehetőségünk, hogy ellenőrizzük a számokat.

A legnagyobb missziói projekt

Az ország 1,2 milliárdnyi lakosából kb. 50-80 millió lehet keresztyén, esetleg 100 millióhoz közel. Ebben az esetben 1/12 rész, vagy másképp, 7 % a keresztyének aránya egy olyan országban, mely hermetikusan el volt zárva a kívülről jövő missziói munka elől. Összehasonlításképpen:

Hong Kongban 2 % a keresztyének aránya, míg Japánban csak 1 %.

Azt gondoljuk, hogy a kínai adatok egyik magyarázata, hogy Isten ígéjét a rádió keresztyén hirdetik. A FEBC és a TWR több, mint 100 órát sugároz hetenként Kínába. Kenneth Le szerint, aki a FEBC vezetője Hong Kongban, a Kínába irányuló rádiómisszió az egyik legnagyobb missziói projekt, amit a világ valaha látott. A TWR vezetője, Tom Lowell szerint életének csúcspontja volt, amikor tavaly meglátogathatta ezt az országot, és láthatta az ott folyó utómunkát.

Kínában MISSZIÓ

pság az egyik legnagyobb
ára. 1948-49 óta az or-
yományos értelemben vett
iusokat elűzték, sok
okan szenvedtek martír-
tyének száma növekedett
jelzi a nagy ébredés. A
ennek egyik oka, hogy
n keresztül. A Kínába irá-
gyobb missziói munkák-
A misszió Kínában ezért

NOREA-programok 1968-tól

Az északi rádiómissziós munka
1968-ban kezdődött, amikor Agnar
Espersen leült a mikrofonja elé az
osloői NOREA stúdióban, és beol-
vasta az első programot kínaiul
(mandarin nyelven). 1974-ben ala-
pították meg a «Voice of
Salvation»-t (a «Megváltás»
Hangja), ami most hét különböző
programmal jelentkezik. Három
Kína szárazföldi része felé irányul,
míg négy program a Taiwanban élő
kínaiaknak szól.

A Biblia diktálás útján terjed

A Biblia tiltott könyv volt a kom-
munisták alatt. Ezért elkezdtek a
Bibliát a rádión keresztül diktálni.
Két ember ült a stúdióban, egy, aki
olvasott és egy, aki írt. Aki olvasta
a szöveget, nem olvashatta gyor-
sabban, mint ahogy követni tudta
az, aki írta. Ilyen módon lett a
keresztyéneknek kézzel írott
Bibliájuk. Én láttam ilyen

«Bibliát», egy vastag és elnyűtt
jegyzetfüzetet. Továbbadták egy-
másnak, amit hallottak, és Isten ott
volt velük az Ő Lelkével és áldott
Igéjével.

Tiltva volt a külföldi rádióállo-
mások hallgatása is, de sokan
inkább fogságba kerültek, mintsem
lemondtak volna a rádióhallgatás-
ról. A programokon keresztül lelki
táplálékot kaptak és bátorítást,
hogy kibírják az üldöztetést.
Hallottunk valamit arról, amin
keresztülmentek, de amit tudunk,
az csak egy kis töredék...

Ma már nagyobb a nyitottság.
Becsempésznek Bibliákat, sőt már
Kínában is nyomtatnak Bibliát. De
a számuk még mindig túságosan
kicsi ahhoz képest, amennyi kelle-
ne.

A kínai keresztyének igen hálá-
sak azért, amit a rádión keresztül
hallhatnak. Ahogy a 20 éves Li
mondja Dan-stammenbem, Dél-
Nyugat-Kínában: «Nekünk nincs
se templomunk, se papunk, mégis
hallhatunk Istentől a rádióban.»

**Misszió ma Kínában
= rádiómisszió!**

HANS KRISTOFFER GOA

Popcorn - rádióműsor gyermekeknek Kínában

Úgy gondoljuk, hogy 4-5 millió
között van azoknak a kínai gyer-
mekeknek a száma, akik hallgat-
ják a «Popcorn»-t. Egy héten hat
nap sugároznak adást hétfőtől
szombatig 18,10-től kb. 15 percen
át. Így összesen 312 «Popcorn»
készül minden évben, melyben a
gyerekek történeteket hallhatnak
Jézusról, és keresztyén dalokat
tanulhatnak. Kb. 430 norvég
koronába (kb. 9 ezer
forint) kerül egy-egy «Popcorn»
program.

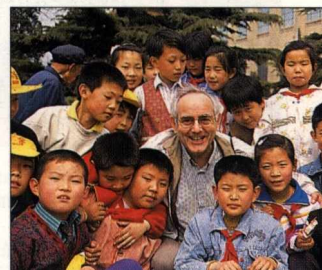
Joseph Hsiang kéri, hogy bátorít-
suk az északi keresztyéneket és
más országok keresztyéneit is,
hogy imádkozzanak ezekért a
programokért és a kínai gyerme-
kekért, akik hallgatják azokat.
Még sok-sok millió kínai van, aki
sohasem hallott Jézusról. S
nekünk van lehetőségünk arra,
hogy elérjük a gyerekeket a Jézus-
programokkal.

«Voice of Salvation» «Megváltás hangja»

1974 óta készít keresztyén rádió-
programokat a kínaiak számára.
11 munkatárs vesz részt a munká-
ban és az évi költségvetés kb. 1,8
millió norvég korona
(kb. 37 millió forint)

FEBC és TWR

Kettő azok közül a nemzetközi
rádiómissziós társaságok közül,
amelyekkel együtt munkálkodunk
a kínai adásokban.
FEBC - Far East Broadcasting
Company (Távol-Keleti
Rádiótársaság) 300 óra keresz-
tyén programot sugároz naponta
120 különböző nyelven és nyelvjá-
rásban. A FEBC irodájában,
Hong Kongban készítik a
programokat 13 kínai nyelvjárás-
ban. Kb. 20 ezer levelet kapnak
évente a hallgatóktól, akik többet
szeretnének tudni a
keresztyénségről.

Gyerekek a pekingi Mennyei béke
terén, akik magas árat szabtak
meg azért, hogy lefényképezhes-
sék őket Hans Kristoffer Goaval,
aki látogatást tett Kínában április-
ban (fotó: Helle Kjeldsen)

Joseph Shiang (35 éves) a VOS-
ban dolgozik 8 éve, az utóbbi két
évben mint vezető: «A legjobb,
amit Kínáért tehettek, hogy
keresztyén rádióműsorokat sugá-
roztok az országba.»
(fotó: Hans Kristoffer Goa)

Kenneth K. M. Lo, a FEBC kínai
részlegének vezetője: «A Kínába
irányuló rádiómisszió stratégiailag
az egyik legfontosabb missziói
munka a mai világban. Ahhoz,
hogy elérjük a kínaiakat az evan-
géliummal, a legeslegjobb eszköz a
rádió.» (fotó: Hans Kristoffer Goa)

Az Evangélikus Rádiómisszió bemutatkozik:

Északi testvéreinkkel közösen készített és Norvégiában nyomtatott magazinunk végre lehetővé teszi, hogy ezúttal néhány fotó segítségével is bemutathassuk szolgálatunkat, munkatársi gárdánkat.

Rádiómissziónk 1963. októberében kezdte meg szolgálatát Terray László Norvégiában élő lelkész-testvérünk, a Norvég Izraelmisszió akkori titkárának vezetésével. Évtizedeken át segítettek ezek az adások az evangélizáció és misszió lelkületének

Munkában a szerkesztő, Gáncs Péter

ében tartását az egész Kárpát-medencében. A nyolcvanas évek közepén Pósfay György Genfben szolgáló lelkész vette át az adások szerkesztését, majd a rendszerváltást követően a szerkesztés és műsorkészítés hazaköltözött. 1992 óta ez a munka Gáncs Péter, nagytarcsai lelkész irányításával folyik. Az évi 104 program költségeit még ma is 90 %-ban norvég és finn hittestvéreink áldozatkészsége biztosítja. Az Evangélikus Rádiómisszió 1993 nyara óta szervezettelileg beletagolódik az Evangélikus Külmissziói Egyesületbe, mint annak függetlenül gazdálkodó szolgálati egysége.

Vasárnapi adásaink evangélikus jellegű ígékhívatok, melyeket az Evangélikus Énekeskönyv énekei ölelnek át. Így ezek

istentisztelet-élményt is adhatnak szóránnyhelyzetben élő hallgatóinknak vagy olyan idős, beteg testvéreinknek, akik nem tudnak eljutni gyülekezeti istentiszteletre.

A szombati adásoknak havi ritmusa van. Az első szombat missziói negyedóra, melyben elsősorban aktuális külmissziói témákról szólnak. Második szombaton jelentkezőnk missziói híradónkkal, melyben többnyire hazai missziói eseményekről tudósítunk helyszíni felvételek, interjúk formájában. A harmadik szombat a hallgatókkal való kapcsolattartást szolgálja. Korábban «levelesláda» címmel jelentkeztünk, újabban költői mottót választottunk: «Lélektől lélekig». Április óta 3 bibliai tematikájú kérdést teszünk föl hallgatóinknak az adás végén. A jó megfjtöket könyv vagy kazettajutalomban részesítjük. Utolsó szombaton tanítósorozattal, rádióshittannal jelentkezőnk.

A munkatársi gárda nyitott kör. Örömmel vesszük olyanok jelentkezését, akiknek szívügye a rádiómisszió, és valamilyen területen segíteni akarják munkánkat. Segítség minden építő kritika, jó tanács, megvalósítható ötlet. S nem utolsó sorban nagy segítség minden egyes forint, mely a rádiómisszió szolgálatát, fejlesztését segíti. Kérésre szívesen küldünk csekkbefizetési lapot. Előre is köszönjük a legszerényebb összegű adományt is!

Adásrend

Adásainkat a téli időszámítás alatt szombaton és vasárnap délután 5-től hallhatják, a 49 méteres rövidhullámán, 6235 kHz-en, Monte Carloból. A vételre a legegyszerűbb rádiókészülék is alkalmas lehet, mely

Készül a rádióshittan Zúgó Lilla és Tagai Gábor közreműködésével

rendelkezik rövidhullámú sávval. Az adáskezdés előtt már 1-2 perccel hallható a monte carlói adó szünetjele, hogy rátaláljunk a műsorra. Tudjuk, hogy a rövidhullámú adások hangminősége a pillanatnyi légköri viszonyok

Üzembén a finnektől kapott kazettasokszorosító

függvényében változó. Magunk is keressük a korszerűbb technikai megoldásokat, de jelenleg még ez az egyetlen elérhető eszköz, mely segítségével adásaink egész Kárpát-medencében hallhatóak.

Kazettamisszió

Éppen a rövidhullámú rádiózással kapcsolatos technikai problémák készítettek minket többek között arra, hogy ez év januárjától megindítsuk kazettamissziós szolgálatunkat is. Ez azt jelenti, hogy minden adásunk hanganyagát kazettán is készek vagyunk megküldeni mindazoknak, akik ezzel további missziói munkát tudnak végezni.

Ezen kívül önálló kazettákat is kiadunk, melyek segíthetik missziói, lelkigondozói szolgálatunkat. Eddig megjelent és megrendelhető kazettáink:

«Nézz föl!» - 2x15 perc fiataloknak, szöveg: Fabiny Tamás, zene: «Promise»-együttes
«Bizony, javamra vált a nagy keserűség» - 2x15 perc betegeknek
«Uram, nincs emberem!» - 2x15 perc magányosoknak, idősöknek

«Üzd el homályomat!» - 2x10 perc gyászolóknak
«Rám figyeljetek...» - 2x30 perc az idei piliscsabai missziói konferencia hanganyagából

A kazettákért csak adományokat fogadunk el! Esetleges iratmissziós kéréseknek is igyekezzünk eleget tenni, különösen is szóránnyhelyzetben és határon túl élő hallgatóink esetében...

Címünk: Evangélikus Rádiómisszió, 2142 Nagytarcsa, Pf. 19.
Tel / fax: 28-370 684

Bemutatjuk a «láthatatlan gyülekezet» lelkigondozóját, Bálint Józsefnét

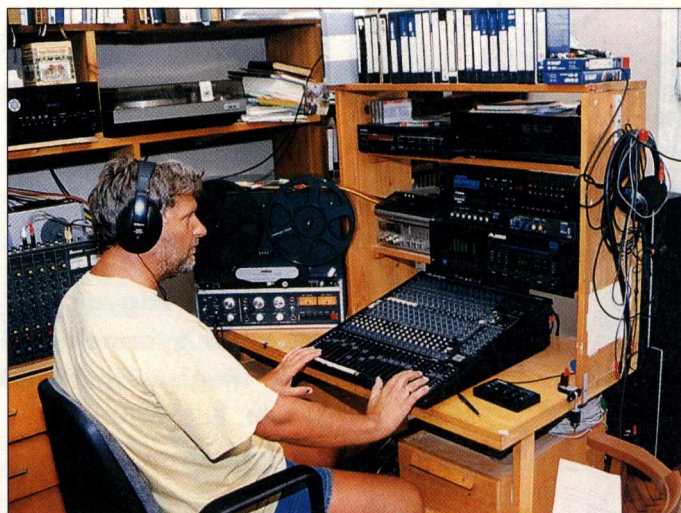
A mikor egy külkereskedelmi vállalatnál dolgoztam levelezőként, nem sejtettem még, milyen sok fantáziával és szeretettel rendezi át Isten az életemet. Ha most visszagondolok, észre kellennem Istennek

kapcsolatteremtésről, gyülekezeti bibliaórák kézben tartásáról, gyermekek közti szolgálatról, igehirdetésről, istentiszteletek önálló megtartásáról. Ugyanezt gondoltam - mihelyt megismertem - a rádiómissziós munkáról is.

Nagy, szép és nemes feladat - híres, okos és rátermett embereknek, akiket én csak csodálhatok ezért a szolgálatért... Nem volt időm megjegyezni sem, olyan hamar kerültem mikrofon elé, s máris végeztem azt, amire addig csak tisztelettel nézhettem: rádiós áhitat sokezer ismeretlen hallgató felé.

Azóta, amennyire lehetőségeim és képességeim engedik, szívesen segítek a rádiómissziós munka bármely területén. Talán emiatt a nyitottság miatt, és természetesen Istent is megkéredezve, lett az én feladatom a levelezés: hallgatói

levelek fogadása, válaszolása, kérések teljesítése, és a «Lélektől lélekig» című műsor összeállítása. Néhány hónap alatt fontos részévé vált életemnek ez a szolgálat: kiemel önmagamból, mások, ismerős és ismeretlen testvérek felé irányítja gondolataimat, imádságaimat. Az előttem fekvő üres papír éppolyan izgal-

Győri András technikus, zenei szerkesztő «adáskész» állapotba hozza a műsorokat a Zákus Médiacentrumban

mas számomra, mint a szobrász számára a kötőm: lehetőség az Üzenet továbbadására. Minden levélíró testvér felé igyekszem szavakon, betűkön keresztül Isten szeretetét, ránkfigyelését továbbadni. A személyes kérdésekre próbálok Isten igéjével válaszolni, mert annak van ereje. A közérdekű kérdések a levelesláda-műsor részévé válnak.

Szeretném, ha növekedne a levelek száma, de úgy, hogy elég időm és figyelmem maradjon mindig arra az egyre, amit éppen a kezemben tartok...

Íme, egy kis csokor a legutóbbi hónapok «levélterméséből»:

«**Budapesti levélíró:** «Örömmel hallottam, hogy bibliai vonatkozású kérdéseket tesznek fel, mert így a napi csendességen kívül is bizonyára sokan előveszik a Bibliát. Meggyőződésem, hogy biznyságtételeknél igen fontos az idézett ige helyének ismerete...»

«**Ukrainai hallgató:** «Hálásak vagyunk, mert itt, Kárpátalján is munkálkodik az Úr, egyre többen Vele járnak. Nagyon jó, hogy tovább tudjuk adni az igehirdetéseket kazettán olyan fiatal és idős testvéreknek, akik nem jönnek el a templomba...»

«**Erdélyi testvér:** «Nem vagyok régi hallgatójuk, de mióta tudok adásukról, rendszeresen hallgatom Önöket. Tagja vagyok egy ifjúsági csoportnak, s végtelenül örülök, hogy az adásokból rengeteget tanulhatok. Ennek jó részét fel is használnom az ifjúsági munkában...»

Néhány sor **Szlovákiából:** Négyen-öten összefövünk az utcában, akik testvérek vagyunk,

és együtt hallgatjuk a kazettákat. Énekelünk, imádkozunk. Özvegy asszony vagyok, sok unokám van. Komolyan foglalkozom unokáim lelki nevelésével. Ahol alkalmam van, biznyságot teszek a megfeszített, de feltámadott, mennybe ment Megváltómról!»

A **rádió vigasztalni** is tud: «Amikor férjem meghalt, egyedül maradtam. Emberi hang után vágyva csavargattam a rádió gombját. Így akadtam Isten segítségével a legnehezebb időben az adásra, amely vigaszt nyújtott nagy gyászomban és azóta is. A vasárnapi prédikációkat nagy örömmel hallgatom, érzem, ezt el kell mondanom a barátaimnak...»

Dunántúli hallgató: «Hálásan köszönjük minden szolgálatukat. Nagy figyelmet fordítottunk arra, hogy egyetlen adás se maradjon ki. Különösen jó, ha többen vagyunk, egész kis gyülekezetet alkotunk a rádió körül. Utána megbeszéljük a hallottakat...»

Aki «**véletlenül**» akadt ránk: «Vasárnap este véletlenül ráakadtam adásukra. Én 1994. október óta beteg vagyok. Mivel nem tudok eljárni a gyülekezetbe, szeretnék kérni kazettákat. Ha az Úr úgy akarja, a levelem meg fogja Önöket találni...»

Dunántúli orvosnő: «Nagyon köszönöm magam és betegeim nevében az Evangélikus Rádiómisszió kazettáit. Őszintén remélem, hogy hallgatásuk által az elkeseredett ismerőseim vigasztalást találnak, lelki gyógyulásukhoz hozzásegítenek. Egymás közt továbbadva népes tábor örülhet a lakásba érkező hívó szónak.»

Bálint Józsefné / Gyöngyi / «egyébként» a péceli evangélikus gyülekezet beiktatott gyülekezeti munkatársa, három gyermek édesanyja. Férje a helyi zeneiskola igazgatója, a péceli és nagytarcsai gyülekezetben karvezető...

azt a gyengéd, de bölcs nevelőmunkáját, amely abból állt, hogy sorozatosan olyan feladatokat adott, olyan helyzetekbe vezetett bele, amelyekről nem sokkal előbb határozottan kijelentettem: ezt én sosem lennék képes csinálni. Ez volt a véleményem az emberekkel való - feladatszerű -

HELLE KJELDSSEN

”SHAANXI:
Olvastam levelüket és benne a bibliai idézetet a bűnről. Az egyik íge, amire alapozok, hogy 'úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.' Igen, ez igaz! Aki hisz Istenben, az nem megy kárhozatba, hanem örök élete van. Ezt köszönöm meg Istennek.

”PEKING
Pekingi diák vagyok és teljesen véletlenül találtam rá az önök rádióállomására. Nagyon lelkesített, amit hirdettek a Bibliából. Biztosan tudják, hogy a mi országunkat ateista államként kormányozzák. Nincs betiltva a vallás, de nem is támogat senki vallásos célunk elérésében. Szeretnék többet tudni a keresztyénségről, de nem tudom, hol kezdjem el. Valójában elég nyomorultul érzem magam, szívesen lennék Isten gyermeke. Kérem, segítsenek. Örültem, amikor hallottam, hogy kaphatok önöktől Bibliát, amire már hosszú idő óta vágyom.

”YAN NANG:
Nálunk egyáltalán nincsen templom a környéken, ezért elég nehéz összejönni. Van itt valaki, aki azt szeretné, ha én kezdeném el az alkalmakat. De én nem tudom, hogyan csináljam! Se munkáanyagom, se tudásom nincs elég ahhoz, hogy magyarázzam azt, ami a Bibliában áll. Ezért az önök programjairól beszélek, azokat mondom el. De az is baj, hogy többeknek nincs rádiójuk, nem tudnak követni. Imádkozzanak értünk!

«Úgy érzem, nagyon szerencsés vagyok, mert már gyermekként megismerhettem Jézust. Édesanyám, nagymamám, mindketten keresztyének, és gondoskodtak arról, hogy elmenjek a vasárnapi iskolába.»

FOTO: HANS KRISTOFFER GOA

A 32 éves Abby Taipeiből:

«A rádióprogramok jelentették számomra a lelki újjászületést»

Csendben, nyugodtan beszél nekünk önmagáról a 32 éves Abby. Kínai neve Li Bi Hwa. Húsvét első napjának délutánján találkoztunk vele az 5. emeleten egy olyan épületben, melyben templom és egy társalgó helyiség is van. A város neve Taipei, Taiwan fővárosa. A «Meváltás Hangja» rádió vezetője, Joseph Hsiang is velünk volt a norvég misszionárius nővel, Anna Saetherrel együtt. Joseph most részdíőben a «Lutheránus Hang» vezetője is.

Erősíti bitemet

Abby elmondja, hogy három éve kezdte el rendszeresen hallgatni a «Lutheránus Hang» (Lutheran Voice) adásait. Ez a program elsősorban a nem keresztyének felé fordul, de sok segítséget adhat azoknak is, akik már elfogadták Jézust megváltójuként. «A rádióprogramok számomra naponkénti lelki újjászületést jelentenek» - vallja Abby.

Esténként leülök és átgondolom aznapi élményeim. Élvezem a csendet, leteszem kudarcaimat, majd meghallgatom a rádióprogramot. Sokszor erősített meg hitemben és adott lelki segítséget konkrét helyzetekben. Vannak életemben dolgok, melyek újra meg újra rémisztőek. De azt gondolom, hogy életem és jövőm Isten kezében van. Mindent, ami szorongat, Rá hagyhatom. Ilyen módon kapok segítséget, hogy túljussak a nehézségeken, bajokon.

Keresik az élet értelmét

Abby Isten áldásának tekinti, hogy már gyermekként megismerhette Jézust. A legtöbb taiwani fiatal alig tud valamit a keresztyénségről, sokan semmit se. «Teljes idejüket és energiájukat arra fordítják, hogy jó képzéshez jussanak, majd pedig jó fizetéssel járó munkájuk legyen - mondja. - Más nem érdekli őket.» Találkoztam azonban olyan fiatalokkal is, akiket foglalkoztat az

élet értelme. Ők felfedezik, hogy lehet más értelme is az életnek, minthogy csak a jó képzésre és anyagi gazdagságra törekedjünk.

De egyáltalában nem problémamentes egy fiatal számára, hogy keresztyén legyen. Sok szülő nagy hangsúlyt helyez arra, hogy gyermeke erősen kötődjön a tradicionális valláshoz, tisztelje az őseit. Ezért ellenzik, hogy gyermekük keresztyén legyen. Hiszen akkor ki fogja tovább vinni a tradíciókat, imádni az ősi szellemeket és ki fog áldozni az oltárnál?

Békesség utáni vágy

«Az én családban csak édesanyám és nagymamám volt keresztyén - folytatja Abby. Elvittek engem a vasárnapi iskolába, és ilyen módon ismertem meg Jézust. De később, amikor idősebb lettem, megszakadt személyes kapcsolatom Jézussal. Egy vak ember volt a közvetlen oka annak, hogy személyes keresztyén hitre jutottam. Édes-

anyám fodrászszalonjában segítettem. Egy vak ember járt oda időnként haját vágatni. Mindig tele volt örömmel. Később tudtam meg, hogy keresztyén. Egy nap megkérdezte tőlem, hogy nem mennék-e el vele a templomba. Először kicsit bizonytalan voltam, mert természetemtől fogva zárkózott vagyok. Ugyanakkor nagy szükségét éreztem annak, hogy olyan helyre találjak, ahol nyugalmat, békességet kapok.

Vajon a templom az a hely, ahol megtalálhatom a vágyott nyugalmat és békességet? Igent mondtam a vak embernek. Elmentem vele a templomba, ahol Isten igéjét hirdették, és megkaptam azt a békességet, amire vágyakoztam. Azóta is járok a gyülekezetbe. Sőt már az énekkarban is szolgálok.

Hatékony munkaeszköz

2-3 évvel azután, hogy Abby visszatért gyermekkorának Istenéhez, hallott először a «Lutheránus Hang» rádióprogramról. A rádió egyik munkatársa beszélt a programról. «Annyira megörültem ezeknek a programoknak, hogy másokat is hívtam a rádióhallgatásra és segí-

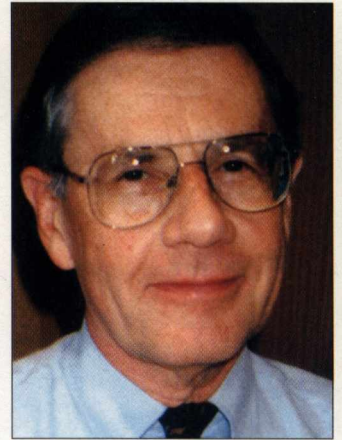

Abby (balra) beszélgetésben a finn Inga-Lill Rajalával és a norvég Anna Saetherrel

tek nekik megtalálni az adóállomás hullámhosszát. Megtapasztaltam, hogy a rádió igen hatékony eszköz arra, hogy sokakat elérjünk az evangéliummal. A rádióprogramok olyan emberekhez is eljutnak, akiket egyébként igen nehéz lenne elérni a keresztyén üzenettel» - mondja Abby.

Megköszöni, hogy meglátogattuk és azt is, hogy többen vannak olyanok a messzi Északon, akik pénzüket áldozzák arra, hogy a taiwani kínaiak is hallhassanak jó keresztyén rádióprogramokat.

„Amikor visszanézek az elmúlt két évre, amit már a TWR vezetőjeként éltem át, azt kell mondanom, hogy a csúcspont az az út volt, amit Kínában tehettem. Együtt voltam egy kínai TWR képviselővel, és láthattuk, hogy a kínai keresztyének hogyan végzik az utómunkát a rádióadásokat követően. Lenyűgözött, hogy milyen emberekkel dolgozunk együtt ebben a munkában. Sokan közülük magas képzettségű és nagyon szorgalmas emberek, akik egész szabadidejüket arra áldozzák, hogy terjesszék az evangéliumot.

«Az utómunkát végzőkkel való találkozás Kínában számomra nagy élmény volt» - mondja a TWR vezetője, Tom Lowell

Tom Lowell, a TWR elnöke lelkesen mesél nekünk élményeiről. Júniusban találkoztunk vele Bécsben egy rádiós konferencián, ahol kb. 40 résztvevő gyűlt össze több, mint 20 országból.

A TWR elnöke a munka egy másik oldaláról is szól. Úgy látja, hogy még a keresztyének üldözése is, végső soron, az ügy előrehaladását szolgálta.

Egy helyi keresztyén vezető, X.Y. testvér letartóztattak és fogságba vetettek, amikor éppen egy buszon utazott. Nála volt egy táskák, amiben nyolc csomagba volt összekötve 7.000 hallgatói levél azoktól, akik segítséget kértek a TWR-től, és azoktól, akik megköszönték a segítséget, amit a keresztyén rádióprogramokon keresztül kaptak. A férfinál egy videókazetta is volt bibliai oktató programmal, amit egy új gyülekezetben akartak felhasználni, amit

ők «rádiós gyülekezetnek» is szoktak nevezni.

X. Y. testvér édesanyja is keresztyén - folytatja Tom Lowell - aki korábban száműzetésben élt, és a hitéért börtönben is volt. Az édesanyja szerint fia fogsága Isten áldása is lehet, megtisztítja őket, hogy olyanok legyenek, mint a legdrágább arany. Az időse édesanyja bátorította a TWR elnökét, hogy ne féltesse őt, mert ő engedelmes akar lenni. Azzal vigasztalta őt és önmagát is, hogy Ábrahámnak is istenfélő magatartást kellett tanúsítania, amikor fel akarta áldozni fiát.

«Egészen biztos vagyok benne, hogy Isten Úrként mutatja meg magát ebben a helyzetben is, lehet, hogy csodálatos módon. Az egyetlen, ami miatt szomorú vagyok, hogy a rendőrség nem akarta átadni azt a takarót, amit a fiamnak a börtönbe küldtem. Hideg lesz a kőpadlón aludni a verések után,

elfertőződött sebekkel...»

A TWR elnöke meghatódik, amikor ezt meséli nekünk, és így folytatja: «Kedves munkatársaim! Néhány nappal ezelőtt kaptuk az örömdetes hírt Kínából, hogy X. Y. testvérünk kiszabadult a börtönből, és újra szabad ember lett. A 7.000 hallgatói levelet, ami a nyolc csomagban volt, megsemmisítették a hivatal papírszeméttel együtt. Nem tudjuk, miért nem nyitották ki a leveleket, és miért nem keresték meg azokat, akik levelet írtak a TWR-nek. Talán az Úr volt az, aki «bezárta» az elko-bozó hatóság szemét!...»

Tom Lowell felolvassa nekünk a Zsidó levél 13. fejezetének 3. versét és figyelmeztet, hogy emlékezzünk azokra, akik fogságban vannak az evangéliumért. «Ne feledkezzetek meg a foglyokról, mintha fogolytársak volnátok, a gyötrődőkről, mint, akik magatok is testben vagytok...»

Ők még várnak.

A NOREA-magazin 1995/96-os speciális száma riportokkal, információkkal a Kínába irányuló rádiómisszióról, készült 65.000 példányban 5 nyelven: 35.000 norvég, 18.000 finn, 5.000 dán, 5.000 svéd, 2.000 magyar nyelven A 4-5 és 8-9. oldalakat szerkesztette: Gáncs Péter, a többi oldalt norvégból fordította: Gáncs Péterné.

*Projektvezető:

Hans Kristoffer Goa

*Grafika: Martha Woll

*Szerkesztés:

GRAFISK TEAM
Fædrelandsvennen,
Kristiansand

*Nyomda:

Bjorvand & Skarpodde A/S,
Kristiansand

Kína ismét hív minket . . .

